

SOTURI- KISSAT

MYRSKY NOUSEE

ENNUSTUSTEN ALKU

4

ERIN HUNTER

WSOY

Deniselle – tätä lähemmäksi laulua en pääse.

Erityiskiitokset Kate Carylle.

Englanninkielinen alkuteos

WARRIORS, THE PROPHECIES BEGIN #4: RISING STORM

Originally published by HarperCollins Children's Books under the title

WARRIORS, THE PROPHECIES BEGIN #4: RISING STORM

Text copyright © Working Partners Limited 2004

Series created by Working Partners Limited

Cover illustrations copyright © Owen Richardson 2015

Map art © Dave Stevenson 2015

Used by permission of HarperCollins Publishers

Taitto: Sisko Honkala

Kannen Soturikissat-logo: Mikko Valtavaara

Suomenkielinen laitos © Vesa-Matti Pajja ja WSOY 2023

Werner Söderström Osakeyhtiö

Suomennos ilmestynyt aiemmin Art Housen kustantamana 2010

Kaksijalan silmin -kartan suomennos Nana Sironen

ISBN 978-951-0-49562-9

Painettu EU:ssa

JOITAKIN KLAANIKISSOJA

MYRSKYKLAANI

Päällikkö	SINITÄHTI – siniharmaa naaras, jonka kuonon ympärillä on hopeisia juovia
Varapäällikkö	TULISYDÄN – komea kellanpunainen kolli; PILVITASSUN mestari
Parantaja	KELTAHAMMAS – vanha tummanharmaa naaras, jolla on leveät, tasaiset kasvot; entinen Varjoklaanin jäsen; tummanharmaan naaraan TUHKAMARJAN mestari
Soturit	(kollit sekä naaraat, joilla ei ole pentuja) VALKOMYRSKY – suuri valkoinen kolli; KIRKASTASSUN mestari MUSTARAITA – solakka, mustaharmaa raidallinen kolli; LEHVÄTASSUN mestari PITKÄHÄNTÄ – vaalea kolli, jolla on sysimustat raidat; NOPSATASSUN mestari VINHATUULI – vikkellä raidallinen kolli HIIRITURKKI – pieni tummanruskea naaras; OKATASSUN mestari SANIAISTURKKI – kullanuskea raidallinen kolli TOMUTURKKI – tummanruskea raidallinen kolli; SAARNITASSUN mestari HIEKKAMYRSKY – vaalean kellanpunainen naaras
Oppilaat	(yli kuuden kuun ikäiset soturiharjoittelijat) NOPSATASSU – mustavalkoinen kolli PILVITASSU – pitkäkarvainen valkoinen kolli KIRKASTASSU – naaras, jolla on valkoinen turkki ja kellanpunaisia läiskiä OKATASSU – kullanuskea raidallinen kolli

	LEHVÄTASSU – naaras, jolla on vaaleanharmaa turkki ja tummempia juovia; silmät ovat vaaleanvihreät
	SAARNITASSU – kolli, jolla on vaaleanharmaa turkki ja tummempia juovia; silmät ovat tummansiniset
Kuningattaret	(naaraat, jotka ovat tiineinä tai hoitavat pentuja)
	HALLATURKKI – kissa, jolla on kaunis valkoinen karvapeite ja siniset silmät
	JUOVANAAMA – kaunis raidallinen kissa
	KULTAKUKKA – kissa, jolla on vaalean kellanpunainen karvapeite
	PILKKUHÄNTÄ – vaalea raidallinen kissa; vanhin pentutarhan kuningattarista
	PAJUTURKKI – erittäin vaalean harmaa naaras, jolla on epätavalliset siniset silmät
Klaanin- vanhimmat	(entiset soturit ja kuningattaret, jotka viettävät vanhoja päiviään)
	PUOLIHÄNTÄ – suuri ja tummanruskea raidallinen kolli, jonka hännästä puuttuu osa
	PIKKUKORVA – harmaa kissa, jolla on erittäin pienet korvat; Myrskyklaanin vanhin kolli
	LAIKKUTURKKI – pieni mustavalkoinen kolli
	YKSISILMÄ – vaaleanharmaa naaras; Myrskyklaanin vanhin kissa; käytännössä sokea ja kuuro
	KIRJOHÄNTÄ – nuorempana kaunis kilpikonnan-kuvioinen naaras, jolla on kauniin kirjava turkki

VARJOKLAANI

Päällikkö	YÖTÄHTI – vanha musta kolli
Varapäällikkö	TUHKATURKKI – laiha harmaa kolli
Parantaja	NUHANENÄ – pieni valkoharmaa kolli
Soturit	TYNKÄHÄNTÄ – ruskea raidallinen kolli; RUSKOTASSUN mestari

MÄRKÄJALKA – harmaa raidallinen kolli;
TAMMITASSUN mestari
PIKKUPILVI – erittäin pieni raidallinen kolli
VALKOKAULA – musta kolli, jolla on valkoinen rinta ja käpälät

Kuningattaret **AAMUPILVI** – pieni ja raidallinen kissa
MUSTAKUKKA – musta naaras
UNIKONVARSI – pitkäjalkainen vaaleanruskea raidallinen kissa

TUULIKLAANI

Päällikkö **PITKÄTÄHTI** – mustavalkoinen kolli, jolla on erittäin pitkä häntä
Varapäällikkö **JALKAPUOLI** – musta kolli, jolla on vääntynyt jalka
Parantaja **KAARNAKASVO** – lyhyhäntäinen ruskea kolli
Soturit **MUTAKYNSI** – täplikäs tummanruskea kolli;
SEITTIASSUN mestari
LOVIKORVA – raidallinen kolli; **KELTASSUN** mestari
YKSIVIIKSI – nuori ruskea raidallinen kolli;
VALKOTASSUN mestari
Kuningattaret **SAARNIJALKA** – harmaa naaras
AAMUKUKKA – kilpikonnakuviainen naaras

JOKIKLAANI

Päällikkö **VÄÄRÄTÄHTI** – valtavan suuri, vaalea ja raidallinen kissa, jolla on vääntynyt leuka

Varapäälikkö	LEOPARDITURKKI – epätavallisen täplikäs kullankeltainen naaras
Parantaja	MUTATURKKI – pitkäkarvainen vaaleanruskea kolli
Soturit	MUSTAKYNSI – savunmusta kolli; RASKASTASSUN mestari KIVITURKKI – harmaa kolli, jolla on taisteluiden arpeuttamat korvat; VARJOTASSUN mestari KURNUMAHA – tummanruskea kolli; HOPEATASSUN mestari HARMAARAITA – pitkäkarvainen, vankkarakenteinen harmaa kolli; entinen Myrskyklaanin jäsen
Kuningattaret	USVAJALKA – tummanharmaa naaras SAMMALTURKKI – kilpikonnakuviainen naaras
Klaanin- vanhimmat	HARMAALÄISKÄ – laiha harmaa naaras, jolla on laikukas turkki ja arpia kuonossa

KLAANEIHIN KUULUMATTOMIA KISSOJA

OHRA – mustavalkoinen kolli, joka asuu maatilalla metsän lähellä

MUSTAJALKA – suurikokoinen valkoinen kolli, jolla on valtavat pikimustat käpälät; entinen Varjoklaanin varapäälikkö

JÄRKÄLE – hopeanvärinen raidallinen kolli; entinen Varjoklaanin soturi

PRINSESSA – vaaleanruskea raidallinen naaras, jolla on tunnusomaisen valkoinen rinta ja valkoiset tassut; kotikisu

KORPPITASSU – hoikka musta kolli, jolla on valkoinen hännänpää; asuu Ohran kanssa maatilalla

SOTTA – pulska ja ystävällinen mustavalkoinen pentu, joka asuu talossa metsän reunalla

TIIKERIKYNSI – suuri, tummanruskea raidallinen kolli, jolla on epätavallisen pitkät etukynnet; entinen Myrskyklaanin jäsen

ESINÄYTÖS

TUSKALLINEN VAIKERRUS KAIKUI kuun valkaisemalla metsäaukiolla. Kaksi kissaa kyyhötti sen reunalla pensaan varjossa. Toinen heistä vääntelehti kivusta ja viuhtoi pitkällä hännälään. Toinen nousi jaloilleen ja kumarsi. Kolli oli ollut parantaja jo monta pitkää kuuta, eikä hän silti voinut kuin katsella avuttomana, kun klaanin päällikkö nääntyi tautiin, joka oli jo vaatinut monta henkeä. Hän ei tiennyt yhtäkään lääkeyrttiä, joka olisi helpottanut sairauden tuomia kouristuksia ja kuumetta, ja hänen läikikäs harmaa turkkinsa nousi pystyyn turhautumisesta, kun päällikön keho jännittyi jälleen ja lysähti uupuneena sammalpeitteiselle makuusijalle. Parantaja kurkotti kaulaansa pelokkaana ja nuuhkaisi. Päällikkö eli vielä, mutta hänen hengityksensä oli pinnallista ja haisi pahalta. Kollin laihat kyljet kohosivat työläästi jokaisen henkäyksen myötä.

Puiden lomassa kajahti kiljaisu. Tällä kertaa sitä ei päästänyt kissa vaan pöllö. Parantaja jähmettyi paikoilleen. Metsässä pöllöt merkitsivät kuolemaa, sillä ne varastivat riistaa ja jopa emostaan harhautuneita kissanpentuja. Parantaja nosti anovan katseensa kohti taivasta ja rukoili soturiesi-isiensä hengiltä, että pöllön huuto ei tietäisi pahaa. Hän tuijotti mustaa taivasta pesän katto-oksien läpi ja koetti erottaa Hopeahännän. Pilvet olivat kuitenkin peittäneet tähtivyön, jossa Tähtiklaani

asui, ja parantajaa alkoi vapisuttaa. Olivatko soturiesi-isät jättäneet heidät leiriä piinaavan taudin armoille?

Silloin tuulenvire taivutti puita ja kahisutti hauraita lehtiä. Kaukana ylhäällä pilvet väistyivät, ja yksi ainut tähti väläytti heikon valonsäteen pesän katon läpi. Varjojen kätköissä päällikkö veti henkeä syvään ja vakaasti. Toivo välähti parantajan rinnassa kuin vedestä hyppäävä kala. Tähtiklaani oli sittenkin heidän kanssaan.

Parantajaa heikotti helpotuksesta. Hän kohotti leukaansa ja kiitti mielessään soturiesi-isiänsä siitä, että he olivat säästäneet päällikön hengen. Kun hän siristi silmiään ja katsoi uudelleen valonsädettä, hän kuuli syvällä sisimmässään henkien supinaa. Ne kuiskivat tulevista kunniakkaista taisteluisista, uusista reviiereistä ja entistä suuremmasta klaanista, joka nousisi vanhan tuhkasta. Riemu paisui parantajan rinnassa ja virtasi kápáliin saakka. Tähti kertoi paljon muustakin kuin klaanin selviämisestä.

Yhtäkkiä, ilman pienintäkään varoitusta, leveä harmaa siipi pyyhkäisi valonsäteiden editse, ja pesän valtasi pimeys. Parantaja kyyristyi matalaksi ja painautui maahan, kun pöllö syöksyi kiljuen alas ja repäisi pesän kattoa. Se oli varmaan-kin haistanut päällikköä heikentäneen sairauden ja koettanut napata helpon saaliin. Oksat olivat kuitenkin liian vankkoja pöllön kynsille.

Parantaja kuunteli verkkaisia siiveniskuja, kun pöllö lensi takaisin metsään. Sitten hän nousi istumaan sydän takoen ja alkoi jälleen tutkia yötaivasta. Pöllön tavoin myös tähti oli tiessään. Sen paikalla oli enää mustaa tyhjyyttä. Pelko hiipi parantajan iholle ja puristi hänen rintaansa.

”Kuulitko sen?” toinen kolli huusi pelosta kimakalla äänellä pesän sisäänkäynniltä. Parantaja työntyi kiireesti aukiolle, sillä hän tiesi, että klaani odotti tulkintaa enteelle.

Sotureita, kuningattaria ja klaaninvanhimpia – kaikki jotka olivat kyllin terveitä nousemaan makuusijoiltaan – kyyhötti varjoissa aukion vastakkaisella reunalla. Parantaja pysähtyi hetkeksi kuuntelemaan, kuinka klaanin kissat supattivat hermostuneina.

”Mitä pöllö täällä teki?” sähisi laikukas soturi, jonka silmät kiiluivat pimeässä.

”Eivät ne koskaan näin lähelle leiriä tule”, valitti eräs klaaninvanhimmista.

”Veikö se pentuja?” tiukkasi toinen soturi ja käänsi leveään päänsä kohti vierustoveriaan.

”Ei tällä kertaa”, vastasi hopeanvärinen kuningatar. Hän oli menettänyt kolme pienokaistaan sairaudelle, ja hänen äänensä oli surun turruttama. ”Mutta se saattaa vielä palata. Sen täytyy haistaa heikkoutemme.”

”Luulisi, että kalmanhaju pitäisi sen kaukana.” Raidallinen soturi nilkutti aukiolle. Hänen käpäliinsä oli paakkuuntunut mutaa, ja hänen turkkinsa oli takkuinen. Hän oli juuri haudannut klaanitoverinsa. Hautoja pitäisi kaivaa vielä lisäksi, mutta sinä yönä hän ei jaksanut enää enempää. ”Kuinka päällikkö voi?” hän kysyi kireästi.

”Emme tiedä”, vastasi laikukas kolli.

”Missä parantaja on?” nurisi kuningatar.

Kissat tähyilivät ympäri aukiota, ja parantaja näki, kuinka heidän pelokkaat silmänsä välkkyivät pimeässä. Heidän äänistään saattoi aistia yltyvän pakokauhun, ja hän tiesi, että heidät oli saatava rauhoittumaan ja uskomaan, että Tähtiklaani ei ollut hylännyt heitä kokonaan. Kolli veti syvään henkeä, pakotti niskaturkkinsa tasaiseksi ja asteli aukion halki.

”Ilman parantajaakin tietää, että pöllön huuto merkitsee kuolemaa”, vikisi eräs klaaninvanhimmista. Hänen katseensa oli pelkoa tulvillaan.

”Mistä sinä sen tiedät?” sähähti laikukas soturi.

”Niin”, yhtyi kuningatar ja vilkaisi vanhusta. ”Ei Tähtiklaani sinulle puhu!” Hän kääntyi katsomaan, kun parantaja saapui paikalle. ”Oliko pöllö enne?” hän naukui ahdistuneesti.

Parantaja vaihtoi asentoaan vaivautuneena ja vältti suoraa vastausta. ”Tähtiklaani on puhunut minulle tänä yönä”, hän julisti. ”Näittekö tähden, joka tuikki pilvien lomasta?”

Kuningatar nyökkäsi, ja hänen ympärillään toisten kissojen silmiin syttyi kuumeinen toivo. ”Mitä se merkitsi?” kysyi vanhus.

”Jääkö päällikkö henkiin?” huusi raidallinen soturi.

Parantaja harkitsi sanojaan.

”Hän ei saa kuolla nyt!” parahti kuningatar. ”Entä hänen yhdeksän henkeään? Hän sai ne Tähtiklaanilta vasta kuusi kuuta sitten!”

”Tähtiklaanikaan ei voi antaa rajattomasti voimaa”, vastasi parantaja. ”Mutta esi-isämme eivät ole unohtaneet meitä”, hän jatkoi ja koetti unohtaa tumman pöllönsiiven, joka oli tukahduttanut heiveröisen valonsäteen. ”Tähti toi meille toivoa.”

Leirin hämärästä kolkasta kuului kimeä valitushuuto. Kilpikonnakuviainen naaras ponnahti jaloilleen ja kiiruhti äänen suuntaan. Toiset tuijottivat parantajaa edelleen ja kerjäsivät katseillaan rohkaisevia sanoja.

”Lupasiko Tähtiklaani sadetta?” kysyi nuori soturi. ”Viime sateesta on kulunut jo kauan, ja vesi voisi huuhtoa sairauden leiristä.”

Parantaja pudisti päätään. ”Ei sadetta vaan uutta uljasta aamunkoittoa klanillemme. Soturiesi-isämme näyttivät valonsäteessä tulevaisuuden, ja se on täynnä kunniaa!”

”Me siis selviämme?” naukui hopeanvärinen kuningatar.

”Selviämme, mutta parempaakin on luvassa”, parantaja vakuutti. ”Tulemme hallitsemaan koko metsää!”

Huojentunut supina levisi kissajoukossa. Leirissä kuului kehräystä ensimmäistä kertaa melkein kuuhun. Parantaja käänsi kuitenkin päätään, jotta toiset eivät näkisi hänen vapisevia viiksiään. Hän rukoili, että klaani ei kyselisi enempää pöllöstä. Hän ei rohjennut paljastaa pahaenteistä varoitusta, jonka Tähtiklaani oli lisännyt sillä hetkellä, kun pöllön siipi oli pimentänyt tähden – klaani joutuisi maksamaan uudesta uljaasta aamunkoistaan kovimman mahdollisen hinnan.

LUKU 1

LÄMPIMÄT AURINGONSÄTEET VIRTASIVAT lehtikaton läpi ja välkehtivät Tulisydämen turkissa. Hän kyyristyi matalammaksi, sillä hän tiesi, että turkki loistaisi meripihkanvärisenä vehmaan kasvillisuuden joukosta.

Askel kerrallaan hän hiipi saniaisen alle. Hän saattoi haistaa pulun. Hän kulki hiljaa kohti herkullista tuoksua, kunnes näki hyvin syöneen linnun, joka nokki maata saniaisten joukossa.

Tulisydän paljasti kyntensä, ja hänen käpäliään kihelmöi. Hän oli nälkäinen, sillä hän oli johtanut aamupartiota ja metsästänyt päivänkoitosta saakka. Tähän vuodenaikaan riista oli runsaimmillaan, ja klaani saattoi pulskistua metsän antimista. Vaikka hiirenkorvan ajan tulvien jälkeen ei ollut juuri sataanut, luonnossa kuhisi syötävää. Tulisydän oli täydentänyt leirin tuoresaaliskasaa, ja nyt hän sai metsästää itselleen. Hän jännitti lihaksensa ja valmistautui loikkaan.

Yhtäkkiä kuiva tuulenvire toi mukanaan toisenkin tuoksun. Tulisydän raotti leukojaan ja kallisti päätään. Pulunkin oli täytynyt haistaa se, sillä sen pää ponnahti ylös ja se alkoi avata siipiään. Oli kuitenkin jo liian myöhäistä. Jokin valkoturkkinen syöksyi karhunvatukoiden joukosta. Tulisydän tuijotti yllättyneenä, kun kissa loikkasi säikähtäneen linnun päälle ja painoi sen etukäpäällään maata vasten. Sitten hän otti sen hengiltä ripeällä puraisulla niskaan.

Tuoresaaliin herkullinen tuoksu täytti Tulisydämen sieraimet. Hän nousi jaloilleen ja asteli kasvien alta pörröisen valkoisen kollin luo. ”Hyvin napattu, Pilvitassu”, hän maukui. ”En huomannut sinua ennen kuin oli liian myöhäistä.”

”Ei tämä tyhmä lintukaan”, Pilvitassu ylpeili ja heilautti häntäänsä tyytyväisenä.

Tulisydämen lavat jännittyivät. Pilvitassu oli sekä hänen oppilaansa että hänen siskonsa poika. Tulisydämen vastuuna oli opettaa hänelle klaanisoturin taitoja ja kuuliaisuutta soturilaille. Nuori kolli oli kieltämättä mainio metsästäjä, mutta Tulisydän ei voinut olla toivomatta, että tämä oppisi hieman nöyryyttä. Syvällä sisimmässään hän pohti joskus, ymmärtäisikö Pilvitassu koskaan, kuinka tärkeitä olivat soturilaki, monen monta kuuta vanhat uskollisuuden perinteet ja menot, joita metsän kissat olivat noudattaneet jo sukupolvien ajan.

Pilvitassu oli kuitenkin syntynyt Kaksijalkalassa. Hänen emonsa oli Prinsessa, Tulisydämen kotikisusisko, ja Tulisydän oli tuonut hänet Myrskyklaaniin aivan pikkupentuna. Tulisydän tiesi omasta katkerasta kokemuksestaan, että klaanikissat eivät kunnioittaneet kotikisuja. Hän oli asunut kuusi ensimmäistä kuutaan kaksijalkojen luona, ja eräät klaanin jäsenet eivät antaisi hänen koskaan unohtaa, että hän ei ollut syntynyt metsässä. Hän heilautti korviaan kärsimättömästi. Hän tiesi tekevänsä kaikkensa osoittaakseen uskollisuutensa klaanille, mutta hänen jääräpäinen oppilaansa oli toista maata. Jos Pilvitassu odotti lainkaan ystävällisempää kohtelua klaanitovereiltaan, hänen täytyisi karistaa osa ylimielisyydestään.

”Saat kiittää yksin nopeuttasi”, Tulisydän huomautti. ”Olit tuulen yläpuolella. Saatoin kyllä *haistaa* sinut, vaikka en nähnytkään mitään. Lintukin aisti sinut.”

Pilvitassun pitkät lumivalkoiset karvat nousivat pystyyn, ja hän tiuskaisi: ”*Tiesin hyvin*, että olin tuulen yläpuolella!

Mutta tämä hölmö kyyhkynen oli selvästi helppo saalis, hais-
toi se minut tai ei.”

Nuori kissa tuijotti uhmaavasti Tulisydäntä silmiin, ja Tulisydämen ärtymys yltyi suuttumukseksi. ”Se ei ole kyyhkynen vaan pulu!” hän sähähti. ”Sitä paitsi oikea soturi kunnioittaa enemmän saalista, joka ruokkii hänen klaaniaan.”

”Niinhän sinä sanot!” tuhahti Pilvitassu. ”Minusta Okatassu ei kunnioittanut paljonkaan oravaa, jonka hän raahasi eilen leiriin. Hän sanoi, että se oli niin pölkkypäinen, että pentukin olisi napannut sen.”

”Okatassu on vain oppilas”, Tulisydän murisi. ”Teillä molemmilla on vielä paljon opittavaa.”

”Niin, mutta minähän sain sen”, nurisi Pilvitassu ja töykki pulua yrmeästi kypälällään.

”Soturin elämään kuuluu muutakin kuin pulujen metsästäminen!”

”Olen vikkelmämpi kuin Kirkastassu ja vahvempi kuin Okatassu”, Pilvitassu sähähti takaisin. ”Eikö se riitä?”

”Pesätoverisi tietäisivät, että soturit eivät hyökkää myötätuuleen!” Tulisydän tiesi, että hänen ei olisi pitänyt vastata yllytykseen, mutta oppilaan jääräpäisyys raivostutti häntä kuin punkki korvassa.

”Entä sitten? Saatoit olla tuulen alapuolella kuin kunnan soturi, mutta *minä* sain pulun ensiksi!” Pilvitassun ääni kohosi vihaiseksi ulvonnaksi.

”Hiljaa nyt”, Tulisydän sihahti, sillä yhtäkkiä jokin kiinnitti hänen huomionsa. Hän nosti päätään ja nuuhki ilmaa. Metsä tuntui oudon hiljaiselta, ja Pilvitassun äänekkkäät naukaisut kaikuivat liian selvästi puiden siimeksessä.

”Mikä hätänä?” Pilvitassu vilkuili ympärilleen. ”En haista mitään.”

”En minäkään”, Tulisydän myönsi.

”Mistä sitten olet huolissasi?”

”Tiikerikynnestä”, Tulisydän vastasi lyhyesti. Tumma soturi oli väijynyt hänen unissaan siitä saakka, kun Sinitähti oli karkottanut tämän leiristä neljänneskuu aiemmin. Tiikerikynsi oli yrittänyt surmata Myrskyklaanin päällikön, mutta Tulisydän oli pysäyttänyt hänet ja paljastanut koko klaanille hänen pitkään salaamansa petollisuuden. Sen jälkeen Tiikerikynnestä ei ollut näkynyt jälkeäkään, mutta nyt jäiset kynnet pistelivät Tulisydämen sydäntä, kun hän kuunteli vaiennutta metsää. Sekin tuntui kuuntelevan ja pidättävän henkeään, ja Tiikerikynnen viimeiset sanat kaikuivat Tulisydämen mielessä: *Muista pitää korvasi höröllä. Äläkä unohda katsoa taaksesi. Sillä jonakin päivänä saan sinut kynsiini, ja silloin sinusta tulee variksenruokaa.*

Pilvitassun naukaisu rikkoi hiljaisuuden. ”Mitä Tiikerikynsi täällä tekisi?” hän tuhahti. ”Sinitähti karkotti hänet!”

”Tiedän”, Tulisydän myönsi, ”ja vain Tähtiklaani tietää, minne hän on mennyt. Mutta Tiikerikynsi teki selväksi, että saisimme vielä kuulla hänestä!”

”Minä en pelkää mokomaa petturia.”

”No, syytä olisi!” sähisi Tulisydän. ”Tiikerikynsi tuntee tämän metsän yhtä hyvin kuin kuka tahansa Myrskyklaanista. Hän tekisi sinusta silppua heti, jos vain saisi tilaisuuden.”

Pilvitassu puuskahti ja kierteli saalistaan kärsimättömänä. ”Sinusta on tullut oikea tylsimys sen jälkeen, kun Sinitähti nimitti sinut varapäälliköksi. En jää maleksimaan tänne, jos aiot tuhлата koko aamun pelottelemalla minua pentutarhan saduilla. Tehtäväni oli metsästää klaaninvanhimmille.” Samassa hän syöksyi karhunvatukoiden alle ja jätti elottoman pulun maahan lojumaan.

”Pilvitassu, tule heti takaisin!” Tulisydän ulvoi vimmois-
saan. Sitten hän pudisti päätään. ”Napatkoon Tiikerikynsi mo-
koman nuoren hiirenaivoisen pölvästin”, hän jupisi itsekseen.

Hän sivalsi ilmaa hännällään, nappasi pulun hampaisiinsa ja pohti, veisikö sen leiriin odottamaan Pilvitassua. *Soturin tulee olla itse vastuussa omasta tuoresaaliistaan*, hän päätti ja viskasi pulskan linnun tiheään ruohomättääseen. Hän asteli sen luo ja painoi vihreät korret sen suojaksi. Hän toivoi voivansa luottaa siihen, että Pilvitassu palaisi hakemaan sen muiden saaliidensa kanssa ja veisi sen nälkäisille klaaninvanhimmille. *Jos hän ei palaa sen kanssa leiriin, hän saa jäädä ilman syötävää, kunnes hakee sen*, Tulisydän päätti. Hänen oppilaansa täytyi ymmärtää, että edes viherlehden aikana ei ollut varaa haaskata riistaa.

Aurinko nousi korkeammalle. Se korvensi maata ja imi kosteuden puiden lehdistä. Tulisydän hörästi korviaan. Metsä oli vieläkin aavemaisen hiljainen, aivan kuin kaikki eläimet odottaisivat piilossa, että illan varjot toisivat helpotusta tämänkin hellepäivän polttavaan kuumuuteen. Hiljaisuus sai hänet levottomaksi, ja pahat aavistukset häivähtivät hänen vatsanpohjassaan. Ehkäpä oli sittenkin parasta lähteä etsimään Pilvitassua.

Yritit varoittaa häntä Tiikerikynnestä! Tulisydän saattoi melkein kuulla parhaan ystävänsä Harmaaraidan äänen ja irvisti, kun katkeransuloiset muistot valtasivat hänen mielensä. Entinen Myrskyklaanin soturi olisi sanonut tällaisena hetkenä jotakin juuri sellaista. He olivat olleet samaan aikaan soturioppilaita ja taistelleet rinta rinnan, kunnes rakkaus ja murhe olivat repineet heidät erilleen. Harmaaraita oli rakastunut toisen klaanin naaraskissaan, mutta jos Hopeavirta ei olisi menehtynyt synnytykseen, Harmaaraita olisi kenties jäänyt Myrskyklaaniin. Tulisydän muisti jälleen kerran, kuinka

Harmaaraita oli kantanut kaksi pentua Jokiklaanin reviiirille, jotta pienokaiset voisivat elää kuolleen emonsa klaanissa. Tulisydämen lavat painuivat lypsyyn. Hänen oli ikävä Harmaaraidan seuraa, ja he kävivät keskusteluja hänen mielessään melkein joka päivä. Hän tunsu vanhan ystävänsä niin hyvin, että oli helppo kuvitella, mitä tämä sanoisi.

Tulisydän karisti muistot korvien heilautuksella. Oli aika palata leiriin. Hän oli nyt Myrskyklaanin varapäällikkö, ja hänen oli järjestettävä metsästysretkiä ja partiokierroksia. Pilvitassun täytyi tulla toimeen omillaan.

Maa tuntui kuivalta käpälää vasten, kun Tulisydän juoksi metsän halki jyrkän teelle, jonka juurella leiri sijaitsi. Hän pysähtyi hetkeksi nauttimaan ylpeydestä ja kiintymyksestä, joita tunsu aina, kun palasi metsäkotiinsa. Vaikka hän oli viettänyt pentuaikansa Kaksijalkalassa, hän oli tiennyt heti ensimmäisellä retkellään puiden siimekseen, minne todella kuului.

Hänen alapuolellaan tiheät karhunvatukkapensaat piilotivat hyvin näkyvistä Myrskyklaanin leirin. Tulisydän loikki alas jyrkkää rinnettä ja seurasi kulunutta polkua, joka johti piikkihernetunnelin kautta leiriin.

Hailakanharmaa kuningatar Pajuturkki makaili pentutarhan sisäänkäynnillä ja antoi aamuauringon lämmittää paisunutta vatsaansa. Aivan viime aikoihin saakka hän oli asunut sotureiden pesässä. Nyt hän oli liittynyt tarhan muiden kuningattarien seuraan ja odotti ensimmäisen pentueensa syntymistä.

Hänen vieressään Juovanaama katseli kiintyneesti kahta pienokaistaan, jotka kisailivat kovalla maalla ja pölyttivät ilmaan tomupilviä. He olivat varttuneet samassa pentueessa Pilvitassun kanssa. Kun Tulisydän oli tuonut siskonsa esikoisen klaaniin, Juovanaama oli suostunut imettämään avutonta pikkupentua. Pilvitassu oli nimetty oppilaaksi jokin aika

sitten, eikä kestäisi enää kauan, kunnes Juovanaaman omatkin pennut lähtisivät tarhasta.

Äänten sorina käänsi Tulisydämen katseen aukion keskellä kohoavalle Suurkivelle, jonka päältä klaanin päälliköllä Sinitähdellä oli tapana puhua klaanille. Nyt ryhmä sotureita oli kokoontunut kiven varjoon. Tulisydän tunnisti joukosta Mustaraidan hopeanharmaan juovikkaan turkin, Vinha-tuulen solakat piirteet ja Valkomyrskyn lumivalkoisen pään.

Tulisydän tassutteli äänettömästi auringon kovettamalla maalla, ja Mustaraidan ruikuttava nau'unta kohosi toisten äänien yläpuolelle. ”Kuka muuten johtaa partiota, joka lähtee aurinkohuipun hetkellä?”

”Tulisydän päättää sen, kunhan palaa metsästysretkeltä”, Valkomyrsky vastasi tyynesti. Iäkäs soturi ei selvästi suostunut ärsyyntymään Mustaraidan riidanhaluisesta äänensävyistä.

”Hänen pitäisi jo olla palannut”, valitti Tomuturkki, ruskea raidallinen kolli, joka oli ollut soturioppilas samaan aikaan Tulisydämen kanssa.

”Minä olen palannut”, Tulisydän ilmoitti. Hän pujotteli sotureiden lomitse ja istuutui Valkomyrskyn viereen.

”Kun kerran olet siinä, voisitko kertoa, kuka johtaa aurinkohuipun partiota?” maukui Mustaraita ja käänsi viieleen katseensa kohti Tulisydäntä.

Tulisydämen nahkaa alkoi kuumoittaa Suurkiven varjosta huolimatta. Mustaraita oli ollut Tiikerikynnelle läheisempi kuin kukaan muu, eikä Tulisydän voinut olla epäilemättä soturin uskollisuutta, vaikka tämä olikin päättänyt jäädä klaaniin, kun entinen liittolainen hädettiin leiristä. ”Pitkähäntä johtaa partiota”, Tulisydän maukui.

Mustaraidan katse liukui hitaasti Tulisydäimestä Valkomyrskyyn. Hänen viiksensä värisivät, ja hänen silmänsä

kimmelsivät halveksuvasti. Tulisydän nielaisi hermostuneena ja mietti, oliko sanonut jotakin typerää.

”Tuota, Pitkähäntä lähti kouluttamaan oppilastaan”, selitti Vinhatuuli kiusaantuneen näköisenä. ”Hän ei palaa Nopsatassun kanssa ennen kuin illalla, jos muistat.” Hänen vieressään Mustaraita tuhahti ylimielisesti.

Tulisydän kiristi hampaitaan. *Tuo minun olisi pitänyt muistaa!* ”Mene sinä sitten, Vinhatuuli. Voit ottaa mukaasi Saniaisturkin ja Tomuturkin.”

”Saniaisturkki ei mitenkään pysyisi vauhdissamme”, maukui Tomuturkki. ”Hän ontuu vielä, koska vammautui taistelussa kulkukissoja vastaan.”

”Hyvä on, hyvä on.” Tulisydän yritti kätkeä yltyvän levottomuutensa mutta ei voinut karistaa tunnetta, että vain lateli ensimmäisenä mieleen juolahtavia nimiä: ”Saniaisturkki voi lähteä metsälle Hiiriturkin kanssa, ja... ja...”

”Minä lähdän heidän mukaansa”, Hiekkamyrsky tarjoutui.

Tulisydän katsoi kellanpunaista naarasta, räpyytti kiittollisena silmiään ja jatkoi: ”Niin, ja Hiekkamyrsky lähtee heidän mukaansa.”

”Entä partioretki? Aurinkohuipun hetki on pian takana, jos emme päättä nopeasti!” maukui Mustaraita.

”Sinä voit mennä Vinhatuulen mukaan”, tiuskaisi Tulisydän.

”Entä sitten iltapartio?” Hiiriturkki kysyi varovasti. Tulisydän tuijotti typeryneenä tummanruskean naaraan silmiä. Hänen mielensä oli äkisti aivan tyhjä.

Valkomyrskyn karhea ääni kuului Tulisydämen vierestä. ”Minä johtaisin mielelläni iltapartiota”, hän maukui. ”Luuletko, että Nopsatassu ja Pitkähäntä ehtisivät mukaani, kun ovat palanneet leiriin?”

”Kyllä, tietenkin.” Tulisydän tutki katseiden kehää ympärillään ja huojentui, kun kaikki näyttivät tyytyväisiltä.

Kissat hajaantuivat paikalta, ja Tulisydän jäi kahden Valkomyrskyn kanssa. ”Kiitos”, hän maukui ja nyökkäsi vanhalle soturille. ”Olisi kai pitänyt suunnitella partiot vähän aiemmin.”

”Se muuttuu kyllä helpommaksi”, Valkomyrsky vakuutti. ”Me kaikki totuimme siihen, että Tiikerikynsi määräsi täsmälleen, mitä piti tehdä ja mihin aikaan.”

Tulisydän käänsi päätään mieli matalana.

”Kaikki ovat myös tavallista kärtyisämpiä; selvähän se”, Valkomyrsky jatkoi. ”Tiikerikynnen petos järkytti koko klaania.”

Tulisydän katsoi valkoista soturia ja ymmärsi, että tämä yritti vain kannustaa häntä. Oli helppo unohtaa, että Tiikerikynnen teot olivat paljastuneet muulle klaanille järkyttävänä yllätyksenä. Tulisydän oli tiennyt jo pitkään, että Tiikerikynnen vallanjano oli syössyt tämän murhien ja valheiden tielle. Toisten oli kuitenkin ollut vaikea uskoa, että peloton soturi olisi kääntynyt omaa klaaniaan vastaan. Valkomyrskyn sanat saivat Tulisydämen muistamaan, että vaikka hän ei ollut vielä saavuttanut Tiikerikynnen järkkymätöntä arvovaltaa, hän ei koskaan pettäisi klaaniaan, kuten tämä oli tehnyt.

Valkomyrskyn ääni keskeytti ajatukset. ”Minun täytyy nyt lähteä Juovanaaman luo. Hän haluaa kuulemma puhua jostakin.” Hän nyökkäsi. Soturin kunnioittava ele yllätti Tulisydämen, ja hän vastasi siihen kömpelösti.

Kun Tulisydän katseli Valkomyrskyn kulkua, nälkä alkoi kurnia hänen vatsassaan, ja Pilvitassun saalistama mehukas pulu palasi hänen mieleensä. Kirkastassu, Valkomyrskyn kellanpunaisen ja valkoisen kirjava oppilas, istui oppilaiden pesällä, ja Tulisydän pohti, oliko tämä hakenut tuoresaalista

klaaninvanhimmille. Hän asteli kannolle, jonka vieressä nuori naaras pesi häntäänsä. Tämä nosti päätään ja naukui: ”Hei, Tulisydän.”

”Hei, Kirkastassu. Oletko käynyt saalistamassa?” Tulisydän kysyi.

”Kyllä vain”, Kirkastassu vastasi säkenöivin silmin. ”Valkomyrsky päästi minut ensimmäistä kertaa yksin metsään.”

”Saitko saalista?”

Kirkastassu katsoi ujosti kypäliään. ”Kaksi varpusta ja yhden oravan.”

”Sepä hienoa”, Tulisydän kehräsi. ”Valkomyrsky oli varmasti mielissään.”

Kirkastassu nyökkäsi.

”Veitkö ne suoraan klaaninvanhimmille?”

”Vein.” Huoli varjosti Kirkastassun katsetta. ”Teinkö oikein?” hän naukui huolissaan.

”Toimit oikein mallikkaasti”, Tulisydän vakuutti. Olisipa hänen omakin oppilaansa yhtä luotettava. Pilvitassun olisi jo pitänyt palata. Klaaninvanhimpien vatsat eivät täytyisi kahdesta varpusesta ja yhdestä oravasta. Hän päätti käydä varmistamassa, että he eivät kärsisi liikaa viherlehden ajan kuumuudesta. Kun hän lähestyi kaatunutta tammea, missä klaaninvanhimpien pesä sijaitsi, paljaiden oksien takaa kantautui keskustelun ääniä.

”Pajaturkin pennut syntyvät pian.” Ääni oli Pilkkuhännän, pentutarhan vanhimman kuningattaren. Hänen ainut pentunsa oli heikko ja pieni ikäisekseen, sillä se oli sairastanut ankaran valkoyskän.

”Uudet pennut ovat aina hyvä enne”, kehräsi Yksisilmä.

”Tähtiklaani tietää, että tarvitsemme hyviä enteitä”, Pikkukorva jupisi synkästi.

”Et kai vieläkin hermoile siitä nimityksestä?” raakkui Laikkuturkki. Tulisydän saattoi kuvitella, kuinka mustavalkoinen vanha kolli heilautti kyllästyneenä korviaan.

”Anteeksi mistä?” maukui Yksisilmä.

”Klaanin uuden varapäällikön nimitysmenoista”, Laikkuturkki selitti kovaan ääneen. ”Tiedäthän; sen jälkeen, kun Tiikerikynsi lähti neljänneskuu sitten.”

”Korvani eivät ole enää parhaassa terässä, mutta aivonystyröissäni ei ole vikaa!” tiuskaisi Yksisilmä. Toiset kuuntelivat vaiti, sillä Yksisilmän viisautta kunnioitettiin hänen kättymisestä luonteestaan huolimatta. Naaras jatkoi: ”En usko, että Tähtiklaani rankaisisi meitä vain siksi, että Sinitähti ei kyennyt nimittämään uutta varapäällikköä ennen kuuhuipun hetkeä. Olosuhteet olivat hyvin epätavalliset.”

”Sehän vain pahentaa asioita!” hermoili Kirjohäntä. ”Mitä Tähtiklaani ajattelee klaanista, jonka oma varapäällikkö pettää ja jonka uusi varapäällikkö nimitetään vasta kuuhuipun hetken *jälkeen*? Näyttää siltä, että emme pysty pitämään omia jäseniämme uskollisina saati edes järjestämään asianmukaisia menoja.”

Hyttävät väreet kulkivat Tulisydämen selkäpiissä. Kun Sinitähti oli saanut tietää Tiikerikynnen petoksesta ja häätänyt tämän klaanista, hän oli ollut liian tolaltaan kyetäkseen järjestämään uuden varapäällikön nimitykseen kuuluvat menot. Tulisydän oli määrätty Tiikerikynnen seuraajaksi vasta seuraavana päivänä, mikä oli monien mielestä paha enne.

”Tulisydämen nimitys poikkesi klaanin tavoista ensimmäistä kertaa minun elinaikanani”, maukui Pikkukorva vakavalla äänellä. ”Ikävä sanoa, mutta pelkään pahoin, että tämän varapäällikön ajasta tulee synkkä kausi Myrskyklaanille.”

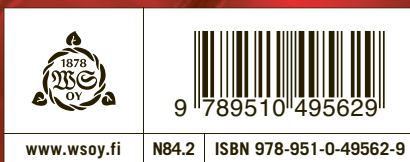
Laikkuturkki maukui olevansa samaa mieltä, ja Tulisydän odotti sydän takoen, että Yksisilmä tyynnyttäisi toisten mielet

viisailta sanoillaan. Tällä kertaa vanha naaras kuitenkin pysyi vaiti. Aurinko porotti ankarasti kirkkaalta, siniseltä taivaalta, mutta Tulisydäntä palelsi luihin ja ytimiin saakka.

Tulisydän kääntyi pois klaaninvanhimpien pesältä, sillä ei kyennyt enää kohtaamaan heitä silmästä silmään. Hän lähti paikalta mieli maassa ja seurasi aukion reunaa. Kun hän saapui pentutarhan lähelle, hänen katseensa oli painunut maahan, ja hän oli vajonnut ajatuksiinsa. Äkillinen liike tarhan sisäänkäynnillä sai hänet vilkaisemaan ylös. Hän jähmettyi paikoilleen, ja hänen sydämensä alkoi jyskyttää, kun hän tunnisti Tiikerikynnen meripihkanväriset silmät. Niiden kiiluva katse porautui suoraan hänen silmiinsä. Tuttu tuijotus sai Tulisydämen tolaltaan, ja hän räpytti silmiään kauhistuneena. Sitten hän käsitti, että edessä ei suinkaan ollut hurja soturi vaan Vatukkapentu, Tiikerikynnen poika.

MAAILMAN SUOSITUIN KISSASARJA!

Tulisydämen tehtävä Myrskyklaanin varapäälikkönä on vaikea, ja vanha vihollinen Tiikerikynsi on edelleen väijyksissä. Kun sää muuttuu yhä kuumemmaksi, klaanien reviiirejä uhkaa kohtalokas metsäpalo.

Kannen kuva: Owen Richardson